

ПОДРОБИЦІ

Керівник
підрозділу
ДФС продавав
конфіденційну
інформацію

У Кропивницькому на систематичних хабарах викрили начальника відділу обслуговування платників податків та надання адмінпослуг одного з підрозділів податкової інспекції ГУ ДФС у Кіровоградській області.

Співробітники СБУ з'ясували, що посадовець продав інформацію із закритих баз даних щодо військовослужбовців, зокрема учасників АТО. Також зловмисник збував відомості про підрядників, які проводять ремонтні роботи на території військових частин. Декілька фактів протиправної діяльності податківця було задокументовано.

За інформацією прес-центру СБУ, правоохоронці затримали посадовця на вулиці неподалік робочого місця після обміну флешки з конфіденційною інформацією на черговий хабар.

Розпочато кримінальне провадження щодо скоєння злочину, передбаченого ч. 3 ст. 368 ККУ, що передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк від п'яти до десяти років із конфіскацією майна. Заходи з викриття та затримання зловмисника проводилися спільно з ДБР. Тривають невідкладні слідчі дії.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоградська область.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення та Кримінального кодексу України щодо відповідальності за незаконні дії стосовно державних нагород, незаконне носіння військової форми одягу, наругу над місцем поховання захисника суверенітету та територіальної цілісності України та деяких інших осіб

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122):

1) статтю 186¹ викласти в такій редакції:

«Стаття 186¹. Незаконні дії щодо державних нагород

Купівля, продаж, обмін чи інша оплатна передача орденів, медалей, нагрудного знака до почесного звання, нагрудного знака лауреата державної премії, президентської відзнаки, орденської стрічки, стрічки медалей на планках або без таких, а так само їх привласнення або носіння особою, яка не має на те права, чи незаконне зберігання —

тягнуть за собою попередження або накладення штрафу від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією відповідного ордену, медалей, нагрудного знака до почесного звання, нагрудного знака лауреата державної премії, орденської стрічки, стрічки медалей на планках або без таких.

Незаконне виготовлення орденів, медалей, нагрудного знака до почесного звання, нагрудного знака лауреата державної премії, президентської відзнаки, орденської стрічки, стрічки медалей на планках або без таких —

тягнуть за собою накладення штрафу від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією

відповідного ордену, медалей, нагрудного знака до почесного звання, нагрудного знака лауреата державної премії, президентської відзнаки, орденської стрічки, стрічки медалей на планках або без таких.

Дії, передбачені частинами першою або другою цієї статті, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за такі самі порушення, —

тягнуть за собою накладення штрафу від двохсот до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією відповідного ордену, медалей, нагрудного знака до почесного звання, нагрудного знака лауреата державної премії, президентської відзнаки, орденської стрічки, стрічки медалей на планках або без таких»;

2) доповнити статтею 186² такого змісту:

«Стаття 186². Незаконне носіння військової форми одягу із знаками розрізнення військовослужбовців

Носіння військової форми одягу із знаками розрізнення військовослужбовців Збройних Сил України або інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, особами, які не мають на це права, —

тягне за собою попередження або накладення штрафу від ста п'ятдесяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян із конфіскацією відповідної форми одягу із знаками розрізнення військовослужбовців Збройних Сил України або інших військових формувань, утворених відповідно до законів України.

Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за такі самі порушення, —

тягнуть за собою накладення штрафу від двохсот до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією

відповідного ордену, медалей, нагрудного знака до почесного звання, нагрудного знака лауреата державної премії, президентської відзнаки, орденської стрічки, стрічки медалей на планках або без таких.

Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за такі самі порушення, —

тягнуть за собою накладення штрафу від двохсот до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією відповідної форми одягу із знаками розрізнення військовослужбовців Збройних Сил України або інших військових формувань, утворених відповідно до законів України»;

3) у частинах першій і другій статті 218 цифри «186¹» виключити;

4) у частині першій статті 219 цифри «186¹» виключити;

5) статтю 221 після цифр «185¹³», доповнити цифрами «186¹», а цифри «186⁵-186⁶» замінити цифрами «186⁵-186⁶».

2. Частину другої статті 297 Кримінального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 25-26, ст. 131) викласти в такій редакції:

«2. Осквернення або руйнування братської могили чи могили Невідомого солдата, пам'ятника, спорудженого в пам'ять тих, хто боровся проти нацизму в роки Другої світової війни — радянських воїнів-визволителів, учасників партизанського руху, підпільників, жертв нацистських переслідувань, воїнів-інтернаціоналістів та миротворців, а також осіб, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України і брали безпосередню участь в антитерористичній операції, у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації або іншої держави, визнаної Верховною Радою України агресором, учасників Революції Гідності, борців за незалежність України у ХХ столітті, —

караються обмеженням волі на строк від трьох до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк».

II. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Президент України
В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ.

м. Київ,
6 червня 2019 року,
№ 2747-VIII.

Шлях до гідності

Кожна річниця Конституції збуває дискусії щодо її змісту, викликає в політиків «приступи вдосконалення» Основного Закону, особливо якщо чергова річниця збігається з періодом активізації політичного життя. На цю **закономірність** звернув свою увагу знайомий юрист, політик і філософ, професор О. Ющик (див. «Голос України» № 114 (7120) від 20.06.2019 року). Закономірність полягає в тому, що Конституція сприймається політиками (владою найперше, а вона в нас була і є олігархічною) як **інструмент** забезпечення власних інтересів, власних переваг. Тим проявляється важливе протиріччя, закладене в змісті Основного Закону — між високим рівнем прав і свобод громадян і відсутністю гарантованих механізмів їх забезпечення. Власне, це один із проявів головного протиріччя капіталізму — між власністю і працею.

Не варто сумніватися в необхідності відображення в Конституції прав і свобод так, як це було зроблено в 1996 році. Того прагнули люди, підтримавши ідею незалежності і позицій Декларації про державний суверенітет. До того ж, і в Конституції 1977 року записано було подібне, відступати від чого було б недопустимим. А от **забезпечення** заявленого рівня прав і свобод — це предмет діяльності влади, дорігочас для неї. В Конституції неможливо передбачити конкретні механізми та етапи досягнення мети, вона може формулювати лише умови досягнення мети, концентруючи увагу на потребі народовладдя, демократії, соціальної справедливості і правових відносин. Практичне втілення проголошеної статтею 1 Конституції **національної ідеї** (іншого формулювання її годі й шукати, а пустопорожні дискусії щодо такого пошуку слід давно припинити) — це обов'язок влади. Годилося б додати «влади, створеної народом». Оскільки ця теза, будемо відвертими, теперішньої України не стосується, то забезпечення сутності української державності **покладається на олігархічну владу**. Однак

олігархія за означенням не може бути виразником інтересів народу, через це створена нею влада урівноважує згадане протиріччя **намаганням змінити основоположні** норми Конституції, так би мовити, понизити планку намірів. Відверто про це сказати вона не може, бо вона теж «за народ» (хто б сумнівався?), тому намагається розпорошити увагу населення «турботою» про конституційні норми та клопотанням про їх «удосконалення». Через те з'являються наміри, які збранілому від пропагандистських шоу обивателю здаються іноді турботою про його долю. Тут і прагнення скоротити чисельність депутатів, і бідкання про потребу скасування їхнього імунітету, і позбавлення Рахункової палати права контролювати доходи бюджету, і вписування намірів (народу чи олігархів?) бути в НАТО та ЄС, і неодноразове повернення до ідеї двопалатного парламенту. Коли ж «влізли» в статті Конституції не вдається, то влада за визначеною для себе формулою демократії — **«народ — влада — Конституція»** законами чи й підзаконними актами спотворює конституційні норми. Так трапилося із Земельним ко-

дексом, нав'язуванням платної медицини, пенсійним забезпеченням, скасуванням соціальних пільг і спотворенням соціальних нормативів, адміністративно-територіальною реформою і... усім іншим, що стосується прав і свобод людини. Основний Закон стає антуражем державності, про нього згадують хіба що з нагоди виборів або в період політичних збурень.

Влада добивається змін до Конституції. Але ж Конституція відобразила волю народу. Тому підтвердженням є референдум 1991 року, запис у преамбулі Основного Закону, який, по суті, формулює сутність справжньої демократії **«народ — Конституція — влада»**. У зміст Конституції влада втручати не має права. Не випадково статті, котрі стосуються захисту конституційності, змінювати можна лише референдумом. Практика вже понад двох десятиліть свідчить, що нинішні інститути влади невідкладно слід позбавити будь-якої можливості змінювати зміст Конституції, а Конституційний Суд, **сформований парламентом** на професійній основі з людей справді незалежних від олігархів (в образі кого б вони не виступали: президента, прем'єра тощо) міг об'єктивно кваліфікувати норми законів з огляду на їх відповідність Конституції. І не більше. Добропорядність зменшеної кількості суддів, як і всіх інших представників влади, можна було б підтверджувати щорічними **вотумами довіри**.

До речі, реальних референдумів, інших форм прямого волевиявлення народу в Україні немає. Така ситуація нестерпна. Вона цементує «пофігізм», патерналістські звички (хоч і не підкріплені тепер діями влади, між нею і народом — прірва). У тому головна причина занепаду України, держави, в якій **народ... зайвий**. (Наведу один лише приклад з найнижчого, отже, корінного рівня публічної влади. Колишні мої виборці скаржаться на те, що відомий пройдисвіт, котрий скористався перевагами прислужництва владі з будь-яким політичним забарвленням, намагається привласнити їхні земельні паї. Голова села вже «в долі» з пройдисвітом. Він блокує проведення

сходки селян, коли не вистачає аргументів, втікає, ховається, прикривається волею «начальства» з району. Хоч за статусом голова села підпорядкований лише волі своїх односельців та, умовно, вимогам закону. Скаржникам годилося б дорікнути, мовляв, це ж ви обирали голову. Проте ефективніше було б озброїти їх інструментом контролю за діями свого висувця. Цей інструмент — щорічний обов'язковий **вотум довіри**. Жоден посадовець, ласий до легкої наживи, не посміє би йти проти волі виборців. А ті відчув би свою гідність, своє право на владу і власну **відповідальність** (!) за політичне рішення, за обрання свого висувця).

Україна як держава не має перспективи без зміни політичної системи, ключовою ланкою якої є зміна системи влади і управління, без відображення її в змісті Конституції. Ця потреба врахована в редакції **чинної** Конституції зі змінами, підготованими Конституційною Асамблеєю. Проект опубліковано понад п'ять років тому, направлено до парламенту і апарату Президента, але, зрозуміло, олігархатом заблоковано. Натомість через політичні шоу ним підкидаються засмальцьовані від багаторазового вжиття теми про недосконалість Конституції, яка одна, бачте, винна в тому, що олігархат (себто, влада) не може ошасливити народ.

Народ не треба ошаслилювати. Треба створити умови, щоб він став такий **народом**. Тоді щастя собі він забезпечить сам. Ці умови не потрібно вигадувати. Вони багато разів пропонувалися пасивному досі суспільству, пропонувалися як **європейська модель влади і управління**, характерна для північноєвропейських країн та Скандинавії чи Канади. Модель **без адміністративної «вертикалі»** імені Табачника — Кучми, відстоюної Ющенком, посиленої Януковичем, доведеної до абсурду Порошенком під псевдо «децентралізація».

Шлях до потрібної моделі:

— скасування держадміністрацій;

— посилення ролі і статусу органів місцевого самоврядування;

— перегляд податкового і бюджетного законодавства (не перерозподіл коштів з центру

донизу, а формування бюджету з низу до центру, передбачивши зацікавленість і реальні права органів самоврядування на сприяння економічної діяльності суб'єктів господарювання, розвитку підприємства, дрібного і середнього бізнесу, виробничої та споживчої кооперації... Що характерно, вихідці з України створили подібні умови сприяння економіці та зайнятості людей в Ізраїлі та Канаді, а їхні вітчизняні «послідовники» під мантри про європейський вибір і демократію створили унікальні умови для злочинства, нищення ресурсів і розкрадання бюджету).

Звичайно, розпочинати слід з **ухвалення референдумом зміненої редакції чинної Конституції — народної Конституції**, з окремих розділом, присвяченим її захисту. Там передбачається створення **Всеукраїнських установчих зборів** (представництво всіх областей, яке разом з парламентом становитиме приблизно 2,5—3 тисячі представників народу). Збори збиратимуться раз на рік, заслуховуючи послання президента, даючи оцінку пропозиціям щодо вдосконалення Основного Закону, схвалюючи їх після підготовки парламентом, розглядаючи стратегічні для країни питання.

Разом з виборами в парламент за відкритими партійними списками та за мажоритарною системою — на місцях, разом із запровадженням практики місцевих та Всеукраїнського референдумів, вотумів довіри депутатам, суддям та держслужбовцям, при застосуванні **майнової люстрації** зміняться всі сторони суспільного життя, де ключове значення і основну роль матиме **громадянин**, відповідальний за своє життя, життя громади, краю, держави.

Це не утопія. **Це практика багатьох країн**. Вона не потребує ні автономізації чи федералізації, двопалатного парламенту, інших реформацій для утримання нужденного населення в покори. Вона робить людину справді вільною. Вільною і відповідальною за те, якою є її держава.

Це шлях до гідності кожного.

Олександр МОРОЗ,
Голова Верховної Ради України
II, V скликань.